

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Ludvig Bødtcher (1793-1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 556. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes01tom-shoot-idm139666714664976/facsimile.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Men selv den sidste Dæmringsscene
 Hør lændlig Ynde bag de dunkle Grene.
 Teresa alt sin Conca hævet har
 Og her rank med Pigorne til Kilden.
 Hør hvilken Latter. Spøg og Drillen,
 Mens Vandet sprudler i det kolde Kobberkar.
 Den trivelige Franciscaner
 Gaar skottende forbi paa hellig Vis,
 Det hører til hans fromme Vaner
 At sagtne Gangen her og ta' en Pris. —

Ernst Meyer blev i Rom. Bødteher bevarede Rom i sit Hjerte. Italien var og blev han hans Sværmeri; en Straale af Italiens Sol havde forgyldt Tilværelsen for ham.

Vi søgte at komme paa det Rene med, hvori den ejendommelige Klangfarve i hans Digte bestod. Vi fandt over dem det dæmpede Skær, som var at vente hos en Digter, hvis Inderlighed er uden Patos. Vi fandt, at hans Poesier for en stor Del var Stillelvs-Stykker og derfor rolige og milde i deres Tone, at de som saadanne fremdeles fordybede sig i Smaating og stræbte ved en saa følt Behandlingsmaade som muligt at adle Ænnets Ubetydelighed, at endelig Kærligheden til det Smaa naturnødvendigt blev Kærlighed til Enkelthederne, til Virkeligheden og at saaledes den Duft, der hvilede over disse Digte, ikke var en ubestemt romantisk, men Naturens egen krydrede Vellugt. Vi førte Bødtehers Fremmedhed for det egenlige Romantiske tilbage til Præget, som det Aarhundrede, hvori han fødtes, satte paa ham, et Tvivlens Præg, som holdt ham tilbage fra nogensinde stridbart at fremsætte hvad der for ham stillede sig som Sandhed, et logisk Præg, som hindrede ham i nogensinde at anslaa den romantisk-lidenskabelige Folkevisetone. Vi saa' ham saaledes give det skaaende og blide i Livsanskuelsen, det svalende og klare i Naturen, det forsonende og ømme i Kærligheden Plads i sin Fantasi. Han sang da ikke af fuld Hals, han nynnede til sin Cithar; han malede ikke dristige Freskobilleder, men smaa, fine, i Farven lidt tørre Pasteller, og til det beskedent ædruelige i Beskrivelse og Billed svarede Foredragets indtrængende og fortrolige Finhed.

Man kan vel ikke nøjagtigt bestemme, hvori Violens Duft bestaar. Men man kan sige: det er den mindste, den beskedneste af alle de Blomster i Haven, som dufter. Den overses let, thi den skjuler sig for Øjet; men saa uanselig den end er, den forraades af sin Duft.

